

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 209.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365634432/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hele Væsen var der en vis Høihed og aandelig Magt, som forbansede; men i hans mørke Blik var der en uhyggelig Ild.

«Fornoi Jer kun over mit aflagte Papegoie-Næb, meget ærede Jordbeboere!» sagde han med den kvækkende Pulcinelsteremme, men med en Mine, som om han saae ned til en Lilleputverden fra en umaadelig Høide. «Det Næb er Symbolet paa den verdslige Vnsdom, jeg har efterplappret paa de høie Skoler; den Skat testamenterer jeg til Eders Herskabeligheder! Jeg har længnok gjort mig til Nar for den Ære og Berømmelse, Middelmaadelighedens Planet kan give mig. Jeg staaer nu ved mit ophøiede Livsmaal – mit berømmelige Liv har culmineret. Om ti Minuter kommer en vis Mand og henter mig.» Han lod som han drog et Lommeuhr frem og betragtede det. «Ti Minuter! – saa lang Frist har jeg til at udlee mit Liv og Levnet og den Pillen-Verden, jeg forlader!» vedblev han med en bitter Latter. «Jeg er et mislykket Kunstværk, skal jeg have den Ære at sige Dem – jeg er et Fuskerværk baade af min Skjæbne og mig selv og min berømte poetiske Skaber. Jeg har været anlagt til noget Stort – det kan De nok see paa mig endnu, mine høitærede Velyndere! Jeg var en lærd ung Mand, udentvivl et Genie, som man kalder det; jeg havde drevet det saavidt i Philosophien, at jeg saae, det var Jux med al menneskelig Viden. Jeg gav al den dagligdags Lærdom Døden og Djævelen, men lagde mig efter den dybe, hemmelighedsfulde Magic. Jeg overskred Menneskenaturens Grændser. Jeg tvang en mægtig Aand fra Dybet til at krybe for min Fod, som en Pudelhund, og adlyde mine Bud, som min Slave; men jeg maatte forpligte mig til at give min Krop og Sjæl i hans Vold, naar en vis Tid var omme. I den Tid, skulde man troe, kunde jeg dog have udrettet noget Stort, idetmindste noget Større, end de Pjalter af Menneskeslægt-Generationer, der hidtil er blæst hen over Jorden. Kunde jeg just ingen ny og bedre Verden have skabt, maatte jeg dog kunnet bortspæke den gamle raadne Dyndklump, vi her krybe om paa, som Myrer og Skambasser. En storartet, verdenoplosende Antichrist maatte jeg idetmindste kunnet blevet – og hvad drev jeg det til, selv med Satans Vold og Magt? – til at blive den jammerlige Karl, De her sees, og er saa nedladende at grine ud paa sit Yderste – en ganske almindelig liden Fugl, en Svirebroder, der har gjort dumme Hokuspokus med Studenter og Haaandværkssvende i Kroer og Kipper – en Don Juan med Doctorhat, der har reist paa galante Eventyr gjennem Verden og gjort Profession af

sin meget yndede Frækhed – en temmelig gemeen Forbryder – en borgerlig Tragoediehelt, som i femte Act falder i Skarpretterens Haand. Den eneste Forskjel er, at min ærede Bøddel er den ledse Satan selv, i egen høie Person, som nu ret strax vil give sig den Frihed at raabe: »hid til mig! *Signor Fauste!* lad mig annamme din pjaltede Sjæle!» – Her gjorde han en Pause, medens han saae sig speidende om, med et karrikeret Udtryk af Angest.

»Hvad Pokker!« – udbød en tydsk Kunstner til sin Sidemand – »har han læst vor store Goethes Faust? har han den Uforskommenhed at ville kritisere dens geniale Plan?»

»Det er hans eget Liv, han kritiserer fortvivlet, den arme Djævel!« – svarede den Tiltalte. – »Det er hans ramme bittere Alvor; kun Narrestemmen gjør det til Fjas – Tys!»

»Han er i sin fulde Ret, den Satan! – det maa jeg tilstaa!« – vedblev Pulcinellen igen med freidig Mine. – »Det er efter en frivillig Contract, underskrevet i bedste Form med mit Blod og med et Par vederhæftige Djævle til Vitterlighedsvidner. Dog hvad det er Ret eller Uret generer mig naturligvis ikke. Hvad der skeer er det Rette! siger jeg med en stor Philosoph. Kan jeg tage Lognens Papa ved Næsen, skal det være mig en Fornøielse. Han er med al sin Magt dog kun en ubyre Nullitet i grunden; men det er jeg selv og Alt, hvad Fanden kan tage, desværre jo ogsaa. Prøve Kræfter med ham vil jeg dog og sælge ham mit lumpne Liv saa dyrt som muligt!»

Han trak nu sin Kaarde, ridsede en Kreds omkring sig med dens Spids og stillede sig midt i Kredsen i en trodsende Forsvarsstilling. Han lod atter som han saae paa sit Uhr. »Jeg har endnu nogle Minuter tilbage« – vedblev han – »og jeg skal benytte dem til at skrifte ganske oprigtig for alle disse aandrige Velyndere, som jeg ikke vil uleilige med Bønner for min Sjæl, men som jeg i alt Fald haaber med gunstige Bifaldsklap og Bravoraab vil ledsage mig til Helvede. Jeg er, for min Person, faldkommen moden til denne Omflyttelse – eller rettere Nedflyttelse i Umversets store Skole og Opdragelsesanstalt. Af de syv Cardinaldyder er der ikke en eneste, jeg har været Mester i; men i mine Forsøg har jeg dog haft store Mynstere for Øie. I *Viisdom* tog jeg Kong Salomon til Mynster; derved kom jeg til den Viisdom, at Alting i Verden og folgelig Viisdommen selv var idel Tant og Forfængelighed. Med *den* Viisdom gav jeg mig Fanden ivold og blev ikke større Mester i *Maadeholdenhed*, end hin vise Konge blev det i sit